

La ballena (The Whale)

Títol original: *The Whale* **Direcció:** Darren Aronofsky **Guió:** Darren Aronofsky (obra: Samuel D. Hunter) **País:** EUA **Durada:** 117 min **Any:** 2022 **Gènere:** Drama **Interpretació:** Brendan Fraser, Sadie Sink, Samantha Morton, Ty Simpkins, Hong Chau, Sathya Sridharan, Jacey Sink **Música:** Rob Simonsen **Fotografia:** Matthew Libatique
Distribuïdora: YouPlanet Pictures **Estrena a Espanya:** 27/01/2023
No recomanada per a menors de 16 anys
Doblada en espanyol

SINOPSI

El Charlie (Brendan Fraser) no està content amb la seva vida de la qual no té el control en absolut. És un professor d'anglès d'institut molt solitari, la seva única companyia és l'obesitat severa i la lluita contra el seu trastorn per afartar-se. El Charlie passa les hores sol submergit en la culpa per abandonar la seva filla (Sadie Sink) quan es va enamorar d'una altra dona. La seva filla, ara adolescent, viu amb la seva mare Mary (Samantha Morton) i no té relació amb el Charlie. Ell intentarà canviar aquesta situació i retrobar-se amb la filla. (Sensacine)

CRÍTICA

Brendan Fraser en una interpretació realment impressionant

Han passat molts anys des que Brendan Fraser era una prometedora estrella de Hollywood amb una envejable carrera comercial, a més de projectes personals molt més petits però importants per a crítica i premis. Fraser, que es va llançar a la fama amb *George de la Jungla*, per exemple, va arrasar amb les dues primeres entregues de *La Momia* i va seguir fent èxits de taquilla com *Viaje al centro de la Tierra* o la tercera part de *La Momia*. Però la seva carrera en cinema estava ferida per diversos motius, incloent-hi quan va anunciar que el 2003 havia patit abusos sexuals per part del president de l'associació de la premsa estrangera a Hollywood (responsables dels Globus d'Or), i s'hi va sumar el seu divorci, la mort de la seva mare i una depressió. La seva carrera va començar a esvaïr-se a poc a poc, després de pel·lícules com *Dioses y Monstruos*, *El americano imposible* o *Crash*. La televisió li ha donat un gran refugi, però amb *The Whale* i gràcies a Darren Aronofsky, Fraser torna per la porta gran.

Cal posar en context tot el que ha passat, perquè l'actor ha estat marginat en certes ocasions per Hollywood i ara torna amb una llegendària interpretació, la d'un home extremadament obès i enfonsat en una depressió que decideix matar-se menjant. A partir d'aquí la seva relació amb la seva filla, la seva millor amiga o un jove que vol redimir-lo, assenten les bases d'una adaptació de l'obra de teatre de Samuel D. Hunter, qui a més n'ha escrit el guió. El que ens queda, a més a més, és un relat terrible i dolorós, un viatge a les misèries de l'ànima humana en forma de personatges trencats. Quan Aronofsky entra en el pla personal i terrenal, lluny de somiejós surrealistes, és un director fascinant, com ha demostrat a *Requiem por un Sueño*, *El Luchador*, *Cisne Negro* o ara *The Whale*.

Una història senzilla, aparentment, la d'un home que vol esmenar els seus errors perquè li queda poc temps. Perquè està decidit a tenir poc temps. I és llavors quan sorgeix Brendan Fraser. Subtil, poderós, humà, trencat, intel·ligent, ingenu... Empatitzes amb ell i el personatge des del primer minut, i això fa que el viatge sigui encara més intens i fins i tot personal. Emotiu sense buscar una llàgrima fàcil. Dolorós sense recrear-se en la misèria més del que cal. També cal treure's el barret pel paper de la jove Sadie Sink, que ve de l'enorme èxit de *Stranger Things* i que té un dels personatges més complexos i difícils de la pel·lícula. Un que no s'oblida fàcilment i que es queda gravat amb foc perquè defineix moltes coses de la història.

Més enllà d'una acurada fotografia i posada en escena, el mínim que demanem a un director de la talla d'Aronofsky, la pel·lícula resulta molt senzilla visualment, desproveïda d'artificis passats. Però de vegades incapaç d'escapar del seu costat teatral, d'un encotillament d'imatges que no avancen ni es desenvolupen. Un espera més en aquest aspecte d'aquest director, com espera que la pel·lícula no acabi cansant visualment l'espectador, que mentrestant continua sent engolit per la història i els personatges, però que pot acabar cansat d'una manera de narrar potser massa simple. Malgrat això, en qualsevol moment de dubte podem acudir al protagonista i gaudir amb el seu desplegament de talent. Qualsevol cosa que no sigui que l'actor guanyi l'Oscar (al Globus d'Or, per coherència, ha dit que no hi anirà si el nominen), és una farsa. Se'l mereix no pel seu passat, sinó per l'enorme present i per donar-nos una de les interpretacions de l'any.

Jesús Usero – accioncine.es